Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 16. september 1985

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten i forbindelse med visse former for virksomhed på det farmaceutiske område

(85/433/EØF)

(EFT L 253 af 24.9.1985, s. 37)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets direktiv 85/584/EØF af 20. december 1985 om ændring som følge af Spaniens og Portugals tiltrædelse af 85/433/EØF om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci samt om forantaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten i forbindelse med visse former for virksomhed på det farmaceutiske område	L 372	42	31.12.1985

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 16. september 1985

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten i forbindelse med visse former for virksomhed på det farmaceutiske område

(85/433/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49 og 57,

under henvisning til forslag fra Kommissionen [1],

under henvisning til udtalelse fra Europa - Parlamentet [2],

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg [3], og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktaten er enhver i nationalitet begrundet forskelsbehandling på området etablering og tjenesteydelser forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip om national behandling finder blandt andet anvendelse ved udstedelse af autorisationer, der måtte blive krævet som betingelse for adgang til visse former for virksomhed samt ved indmeldelse i eller medlemskab af faglige organisationer eller organer;

det forekommer dog hensigtsmæssigt af fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten;

i henhold til traktatens artikel 54, stk. 3, litra h), må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtte, som vil kunne fordreje etableringsvilkårene;

i henhold til traktatens artikel 57, stk. 1, skal der udstedes direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser;

de for tiden eksisterende forskelle mellem medlemsstaternes farmaceutuddannelser gør det nødvendigt at fastsætte visse bestemmelser om samordning, således at medlemsstaterne gensidigt kan anerkende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; denne samordning er gennemført ved Rådets direktiv 85/432/EØF af september 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse former for virksomhed på det farmaceutiske område [4];

som betingelse for adgang til visse former for virksomhed på det farmaceutiske område kræver nogle medlemsstater foruden eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis en supplerende faglig erfaring; da der endnu ikke foreligger overensstemmelse på dette område medlemsstaterne imellem, bør det for at undgå eventuelle vanskeligheder anerkendes, at relevant erhvervserfaring af samme varighed, opnået i en anden medlemsstat, er tilstrækkelig;

inden for rammerne af deres nationale politik for den offentlige sundhed, som navnlig skal sikre en tilfredsstillende uddeling af lægemidler overalt på deres område, begrænser visse medlemsstater antallet af nye apoteker, der kan oprettes, medens der i andre ikke gælder bestemmelser af denne art; under disse omstændigheder er det for tidligt at bestemme, at virkningerne af anerkendelsen af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci også bør omfatte udøvelsen af apotekervirksomhed som indehaver af et apotek, der har været åbent for offentligheden i mindre end tre år; Kommis-

---

(1) EFT nr. C 35 af 18. 2. 1981, s. 6 og EFT nr. C 40 af 18. 2. 1984, s. 4.
(2) EFT nr. C 277 af 17. 10 1983, s. 160.
(3) EFT nr. C 230 af 10. 9. 1981, s. 10.
(4) Se side 34 i denne Tidende.

▼B

sionen og Rådet skal inden for en nærmere fastsat frist undersøge dette spørgsmål på ny;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører en indholdsmæssig ligestilling af de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelse, kun gives tilladelse til anvendelse af disse på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at lette de nationale myndigheders gennemførelse af dette direktiv kan medlemsstaterne foreskrive, at de personer, der opfylder de heri stillede uddannelsesbetingelser, samtidig med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, som er deres hjemland eller seneste opholdsland, hvori det attesteres, at disse beviser virkelig er de i dette direktiv omhandlede;

dette direktiv ændrer ikke medlemsstaternes love eller administrative bestemmelser om forbud mod eller opstilling af visse betingelser for selskabers udøvelse af visse former for virksomhed;

det er vanskeligt at vurdere, hvorvidt regler til fremme af farmaceuters fri udveksling af tjenesteydelser for tiden vil være gavnlige; det vil derfor ikke på nuværende tidspunkt være hensigtsmæssigt at vedtage sådanne regler;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der sondres mellem på den ene side de krav, der kan stilles i forbindelse med en første adgang til erhvervet, og på den anden side de krav, der kan stilles i forbindelse med udøvelsen heraf;

hvad angår lønnede aktiviteter, indeholder Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet [1] ikke særlige bestemmelser vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler for de i direktivet omhandlede erhverv; de pågældende forskrifter anvendes eller kan anvendes såvel på lønmodtagere som på selvstændige erhvervsdrivende alt efter medlemsstaterne; de former for virksomhed, der i medlemsstaterne er betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis i farmaci, udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løber af deres karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udstrække anvendelsesområdet for dette direktiv til også at omfatte lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

Anvendelsesområde

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på sådanne former for virksomhed, som, for så vidt angår adgangen hertil og udøvelsen heraf, i en eller flere medlemsstater er undergivet betingelser vedrørende faglige kvalifikationer, og som står åbne for personer, der er i besiddelse af et af de i artikel 4 nævnte eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser i farmaci.

[1] EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

▼B

KAPITEL II

Eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci

Artikel 2

1. Hver medlemsstat anerkender de i artikel 4 anførte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2 i direktiv 85/432/EØF udstedes til medlemsstaternes statsborgere, idet den for så vidt angår adgang til og udøvelse af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, giver dem samme gyldighed på sit område som de i artikel 4 nævnte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

2. Medlemsstaterne er dog ikke forpligtet til at tillægge de i stk. 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser virkning med henblik på oprettelse af nye, for offentligheden tilgængelige apoteker. Ved anvendelsen af dette direktiv betragtes som sådanne ligeledes apoteker, der har bestået i mindre end tre år.

Fem år efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 19, forelægger Kommissionen Rådet en rapport om medlemsstaternes anvendelse af første afsnit samt om muligheden for at udvide virkningerne af den gensidige anerkendelse af de i stk. 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser. Den fremsætter i givet fald passende forslag.

Artikel 3

1. Uanset artikel 2 og med forbehold af artikel 45 i tiltrædelsesakten af 1979 er Den hellenske Republik kun forpligtet til at efterkomme bestemmelserne i artikel 2 vedrørende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som de øvrige medlemsstater udsteder, for så vidt det drejer sig om udøvelse af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed som lønmodtager i henhold til forordning (EØF) nr. 1612/ 68.

Så længe Den hellenske Republik gør brug af denne undtagelsesbestemmelse og med forbehold af artikel 45 i tiltrædelsesakten af 1979, er de øvrige medlemsstater kun forpligtet til at efterkomme bestemmelserne i artikel 2 vedrørende de i artikel 4, litra d), nævnte eksamensbeviser, for så vidt det drejer sig om udøvelse af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed som lønmodtager i henhold til forordning (EØF) nr. 1612/68.

2. Ti år efter udløbet af den i artikel 19 omhandlede frist forelægger Kommissionen Rådet passende forslag med henblik på at udvide virkningerne af den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for således at lette den faktiske udøvelse af etableringsretten mellem Den hellenske Republik og de øvrige medlemsstater. Rådet træffer afgørelse om disse forslag i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i traktaten.

Artikel 4

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende

a) *i Belgien:*

»le diplome legal de pharmacien« / »het wettelijk diploma van apotheker«, der udstedes af universiteternes medicinske og farmaceutiske fakulteter, af det centrale bedømmelsesudvalg eller af de statslige bedømmelsesudvalg for universitetsundervisningen;

b) *i Danmark:*

bevis for bestået farmaceutisk kandidateksamen;

▼B

c) *i Tyskland:*

1. »Zeugnis fiber die staatliche Pharmazeutische Prufung« (bevis for statseksamen for farmaceuter), der udstedes af de kompetente myndigheder;

2. attestationer fra de kompetente myndigheder i Forbundsrepublikken Tyskland til bekræftelse af, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med de under nr. 1 nævnte kvalifikationsbeviser;

d) *i Grækenland:*

Πιατοποιητκό των αρμοδίων αρχών, ικανότητας άσκησης της φαρμακευτιτκής, χορηγουμενο μετά κρατική εξέταση (certifikat, hvorved det attesteres, at indehaveren kan udøve farmaceutvirksomhed, og som udstedes af de kompetente myndigheder efter en statseksamen);

e) *i Frankrig:*

»le diplome d'État de pharmacien«, der udstedes af universiteterne, eller »le diplome d'État de docteur en pharmacie« udstedt af universiteterne;

f) *i Irland:*

certifikat som »Registeres Pharmaceutical Chemist«;

g) *i Italien:*

eksamensbevis eller certifikat, der giver ret til at virke som farmaceut, og som er erhvervet efter en statseksamen;

h) *i Luxembourg:*

»le diplome d'État de pharmacien«, der udstedes af bedømmelsesudvalget for statseksaminer, og som påtegnes af undervisningsministeren;

i) *i Nederlandene:*

»het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd apothekersexamen« (bevis for bestået farmaceuteksamen);

j) *i Det forenede Kongerige:*

certifikat som »Registered Pharmaceutical Chemist«;

▼M1

k) *i Spanien:*

titulo de licenciado en farmacia (bevis for bestået farmaceutisk kandidateksamen) udstedt af ministeriet for undervisning og videnskab eller af universiteterne;

l) *i Portugal:*

Carta de curso de licenciatura em Ciências Farmacêuticas (bevis for bestået farmaceutisk kandidateksamen) udstedt af universiteterne.

▼B

Artikel 5

Når der som betingelse for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i en medlemsstat foruden et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, som nævnt i artikel 4, kræves supplerende faglig erfaring, anerkender denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende en attestation fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, som er den pågældendes hjemland eller seneste opholdsland, om, at den pågældende har udøvet sådan virksomhed i den medlemsstat, som er den pågældendes hjemland eller seneste opholdsland, i en tilsvarende periode.

Denne anerkendelse gælder dog ikke for så vidt angår den faglige erfaring på to år, der kræves i storhertugdømmet Luxembourg med henblik på tildeling af en statslig bevilling til drift af apoteker, der er tilgængelige for offentligheden.

▼B

KAPITEL III

Erhvervede rettigheder

Artikel 6

De ved et universitet eller tilsvarende højere uddannelsesinstitution opnåede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci, som medlemsstaterne har udstedt til medlemsstaternes statsborgere, og som ikke opfylder alle de i artikel 2 i direktiv 85/432/EØF fastsatte minimumskrav om uddannelse, ligestilles med de eksamensbeviser, der opfylder disse krav:

— hvis de vedrører en uddannelse, der afsluttes inden gennemførelsen af nævnte direktiv, eller

— hvis de vedrører en uddannelse, der afsluttes efter gennemførelsen af nævnte direktiv, men som er påbegyndt inden direktivets gennemførelse,

og i begge tilfælde:

— hvis de ledsages af en attestation af, at deres indehavere faktisk og lovligt i en medlemsstat har udøvet en af de i artikel 1, stk. 2, i direktiv 85/432/ EØF, omhandlede former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen, såfremt der i den pågældende stat er udstedt bestemmelser om denne form for virksomhed.

KAPITEL IV

Benyttelse af akademisk titel

Artikel 7

1. Med forbehold af artikel 14 drager de medlemsstater, der er værtslande, omsorg for, at de af medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2, 5 og 6 fastsatte betingelser, har ret til at benytte deres lovlige akademiske titel, og eventuelt en forkortelse heraf, fra den medlemsstat, der er deres hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og sted for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i værtsmedlemsstaten kan forveksles med en titel, der i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den pågældende ikke har, kan denne værtsmedlemsstat foreskrive, at han skal benytte sin akademiske titel fra den medlemsstat, der er hans hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som værtsmedlemsstaten angiver.

KAPITEL V

Bestemmelser, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten

Artikel 8

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som i forbindelse med den første adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed af sine egne statsborgere kræver bevis for vandel og hæderlighed, godkender for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis en attestation, som er udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvori det bekræftes, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver bevis for vandel og hæderlighed i forbindelse med den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan værtsmedlemsstaten af statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegisteret eller, i

▼B

mangel heraf, et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, får kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der — inden den pågældende etablerede sig i denne stat — har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeleler værtsmedlemsstaten de slutninger, de drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, som de har udstedt.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 9

1. Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, gælder love ellet administrative bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om disciplinære sanktioner i tilfælde af alvorlig tjenesteforseelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender den medlemsstat; der er hjemland eller seneste opholdsland, til den medlemsstat, der er værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige eller administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, samt om de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, får kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der — inden den pågældende etablerede sig i denne stat — har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtsmedlemsstaten de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 10

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, i forbindelse med adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed af sine egne statsborgere kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed, godkender denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i forbindelse med adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed ikke kræver dokumentation af denne art, godkender værtsmedlemsstaten, at statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, fremlægger en af en kompetent myndighed i denne stat udstedt attestation, der svarer til attestationerne i værtsmedlemsstaten.

▼B

Artikel 11

De i artikel 8, 9 og 10 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

Artikel 12

1. Proceduren for godkendelse af den pågældendes adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 8, 9 og 10 skal afsluttes hurtigst muligt og senest tre måneder efter fremlæggelsen af samtlige de akter, der vedrører ham, dog med forbehold af de frister, der måtte følge af en eventuel klage efter afslutningen af denne procedure.

2. I de i artikel 8, stk. 3, og artikel 9, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist suspenderes.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som høres, skal afgive sit svar inden for en frist af tre måneder.

Den medlemsstat, der er værtsland, genoptager den i stk. 1 nævnte procedure straks efter modtagelsen af dette svar eller udløbet af denne frist.

Artikel 13

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller en højtidelig erklæring i forbindelse med adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, og såfremt formuleringen af denne ed eller denne erklæring ikke kan anvendes af statsborgere fra de øvrige medlemsstater, drager værtsmedlemsstaten omsorg for, at en passende og tilsvarende formulering kan forelægges for de pågældende.

Artikel 14

Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, findes bestemmelser om benyttelsen af den erhvervstitel, der hører til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, benytter de af medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2, 5 og 6 fastsatte uddannelsesbetingelser, den erhvervstitel i værtsmedlemsstaten, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for denne titel.

Artikel 15

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de pågældende at få oplysning om sundheds- og sociallovgivningen samt i givet fald om de erhvervsetiske regler i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de pågældende kan få de nødvendige oplysninger. Værtsmedlemsstaten kan forlange, at de pågældende sætter sig i forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer hos de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 19, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de pågældende i deres egen og i deres klienters interesse i givet fald opnår de sprogkundskaber, der er nødvendige for udøvelsen af deres erhvervsmæssige virksomhed i den medlemsstat, der er værtsland.

KAPITEL VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 16

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl, af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse

▼B

af ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne anden medlemsstat og omhandlet i kapitel II og III, samt en bekræftelse af, at den pågældende opfylder alle de i direktiv 85/432/EØF fastsatte uddannelseskrav.

Artikel 17

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 19, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er beføjet til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter straks de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 18

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 udøver eller agter at udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed som lønmodtagere.

Artikel 19

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden den 1. oktober 1987 og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 20

Såfremt der ved gennemførelsen af dette direktiv skulle opstå større vandkeligheder for en medlemsstat på bestemte områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med denne stat og indhenter udtalelse fra Lægemiddeludvalget, der er nedsat ved afgørelse 75/320/EØF ([1]).

Kommissionen forelægger i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 21

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

([1]) EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975, s. 23.